

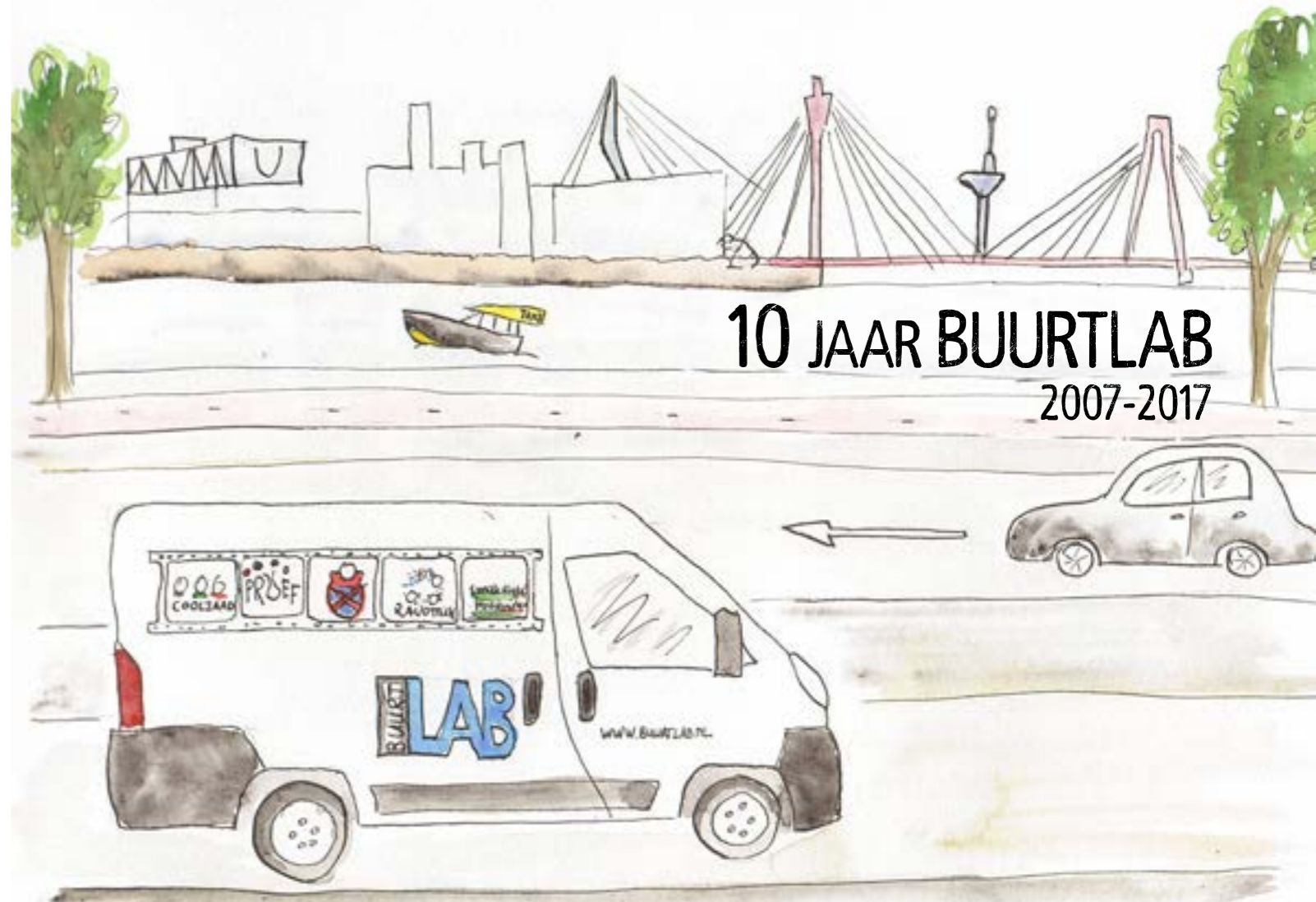
EDWARD en BART

Met alle **praatjes** die jullie **hebben en krijgen**, hebben jullie een fantastische **ikeanisatie** neergezet. Bij Buurtlab zit het **genie hem in het doen**. Ook al **staan** jullie wel eens **geparkeerd**, jullie houden altijd **grip**, of jullie nu **prijzen pakken** of **afvallen**...

Jullie betrekken **van goot** tot **klein** bij de concepten als **Coolzaad**, **FC Zijlijn**, **Proef** en **Ravottuh**. Door **gewoon vragen** te stellen maken jullie het **verschil**.

Echte vakmensen

tekst: Edward Boele
illustraties: Annemieke Westerink

10 JAAR BUURTLAB
2007-2017

INHOUD

Van groot naar klein	3
Gewoon vragen	4
Start Coolzaad	6
Echte vakmensen	8
Prijzen pakken	10
Geparkeerd staan	12
Praatjes hebben en krijgen	14
Buurtlab bestuur	16
Concept Proef	18
Lekker Ravottuh	20
Fc zylyn	22
Het genie zit hem in het doen	24
Metten en weten	28
Ikeanisatie	30
Grip hebben	32
Webshop	34
Verschil	36
Verdunde ernst	38
Afvallen	40

VAN GROOT NAAR KLEIN

Het is voorjaar 2007. Bart en Edward zijn aan het werk. Ze werken bij een grote organisatie voor welzijn, kinderopvang en peuterspeelzalen. Beiden bekleden inmiddels hoge posities. Management noemen ze dat met een mooi woord. Ze hebben het druk met het managen van ziekteverzuimcijfers van 230 personeelsleden. Buiten schijnt de zon. ‘Bart, vind jij dit leuk?’ vraagt Edward. Bart zucht en antwoordt ‘Eerlijk gezegd. Nee. Ik doe liever andere dingen. In buurten met bewoners ontwikkelen. Samen de schouders eronder zetten. Zorgen dat onze jeugd nooit aan de zijlijn van de samenleving komt te staan. ***Dat is mijn vak!***’

Er valt een stilte. Edward haalt koffie. Als hij weer achter zijn scherm zit, zegt hij wijs: ‘Er komt altijd een moment van loslaten. Dat is nu.’ Bart knikt instemmend. Beide heren bergen hun spullen op, zeggen alle medewerkers vaarwel, trekken de deur dicht en starten met Stichting BuurtLAB. Van groot naar klein.

Bart en Edward zijn sociaal en ondernemend. Het is vanaf dag één al duidelijk dat BuurtLAB een sociale onderneming moet gaan worden. Een social enterprise. Enthousiast slaan ze aan het schrijven van een heus businessplan. ‘Laten we het klein en simpel houden Bart!’ roept Edward. De eerste versie

is 62 pagina’s groot. ‘Mooi werk Ed!’ reageert Bart wanneer deze eerste versie ter bespreking voor ligt bij het zojuist aangetrokken bestuur. De voorzitter leest voor uit het plan: ‘In de komende jaren is het de kunst om aan te sluiten bij vragen, wensen en behoeften van buurtbewoners. Daar zijn vakmensen voor nodig. Mensen die in de frontlinie durven en kunnen opereren. Innovatie komt altijd bottom-up.’ Na het aanhoren van deze prachtige woorden gaat het voltallige bestuur akkoord. Genoeg nagedacht. Genoeg vergaderd. De tijd van doen, doen en nog eens doen is nu aangebroken.

GEWOON VRAGEN

Wat willen buurtbewoners en hoe komen we daar achter?’ vraagt Bart. ‘Laten we ze het gewoon vragen!’ reageert Edward. ‘Wat een creatief idee!’ juicht Bart.

Vol energie duiken ze een buurt in. De buurt heet Cool. Midden in het centrum van Rotterdam. Samen doorkruisen ze Cool. Op een plein zien ze kinderen spelen. ‘Zullen we erop afgaan? Dan vragen wij ze hoe zij spelen in hun eigen buurt,’ vraagt Bart.

‘Kinderen, mogen we jullie iets vragen?’ vraagt Bart voorzichtig. ‘Maar natuurlijk vriend!’ reageren de kinderen vrolijk en brutaal. ‘Kunnen jullie ons laten zien hoe jullie in deze buurt spelen? We hebben digitale camera’s waarmee jullie foto’s kunnen maken. Wijzen jullie ons maar de weg!’ legt Bart uit. Zo gezegd, zo gedaan. ‘Ik denk dat we vooral onveilige plekken en speeltoestellen te zien krijgen,’ zegt Edward tegen Bart als ze achter een groepje kinderen lopen. Er wordt flink gefotografeerd. Bij terugkomst staan de volgende kinderen al te wachten om mee te doen. Aan het eind van de dag hebben ruim 60 kinderen foto’s gemaakt. Bart en Edward zijn moe en gaan voldaan naar huis. Wat een succes. Ruim 700 foto’s. Gewoon vragen werkt! ‘Bart, heb jij die foto’s al gezien?’

vraagt Edward de volgende dag. ‘Nee, ik ben de hele avond bezig geweest om een kantoor te zoeken voor BuurtLAB,’ zegt Bart. ‘Kom nou eens kijken man naar die foto’s!’ Bart kijkt en kijkt. ‘Wat gaan er veel over natuur man!’ reageert Bart verbaasd. Bomen, lieveheersbeestjes, bloemen, plantjes. ‘Wat gek zeg. Het had toch over klimrekken, wipkippen en zebrapaden moeten gaan. Ze hebben het niet goed begrepen denk ik,’ roept Edward. ‘Hoe leggen we dit de politiek uit? Ben je lekker bottom-up bezig, komen die kinderen met dingen die niet binnen het beleid passen.’ Dat is vragen om oorlog met de bureaucratie.

Met lood in de schoenen vertrekken de heren naar de overheid. Ze zetten hun laptop op tafel en laten de portefeuillehouder de foto’s zien. Ze mompelt ‘Moet je toch kijken!’. ‘Ja sorry, maar die kinderen hebben duidelijk andere beelden gemaakt dan wij wilden,’ legt Bart bedremmeld uit. Plotseling roept de portefeuillehouder ‘Coolzaad!’. Die kinderen willen iets met groen in hun buurt en dat noemen wij Coolzaad. Energie van de toekomst. Ik vraag BuurtLAB dit te organiseren.’ De portefeuillehouder regelt ter plekke draagvlak en geld. Tevreden gaan Bart en Edward naar huis. ‘Goede tactiek was dit zeg, co-creatie!’ roept Edward op zijn fiets Bart na.

START COOLZAAD

De volgende dag hebben Bart en Edward een brainstormsessie. Coolzaad moet nog wel even inhoud krijgen. En volgens de boekjes is het dan noodzaak om een brainstormsessie te houden. Goede ideeën krijg je namelijk tijdens zo'n sessie. 'Wat kunnen we met natuur in een buurt die alleen maar uit stenen en beton bestaat?' zucht Bart. Edward kijkt moeilijk. Urenlang puzzelen ze. Geen geniale ideeën. 'Ik ben er klaar mee. Waarom krijg je nooit ideeën als je er voor gaat zitten? Ik ga naar huis,' zegt Edward geïrriteerd.

Chagrijnig fietst hij naar huis. Bijna wordt hij omver gereden door een bakfiets. Hij kijkt goed naar de bak op wielen. Eureka, dat is het! We gaan houten bakken op wielen maken. Daar gaan we dan in moestuinieren en we noemen ze mobiele kindertuintjes. Alle kinderen kleingrondbezitters.

Bij thuiskomst zet Edward meteen zijn computer aan, belt Bart en binnen een uur staat het concept Coolzaad op papier. Mobile kindertuintjes, een Buurtkas, labjes grond, Square Foot Gardening, een opleiding voor vrijwilligers. En dat allemaal door het toeval. Met een druk op knop verzenden ze het geheel naar fondsen en andere potentiële geldschietters. Ja, die twee

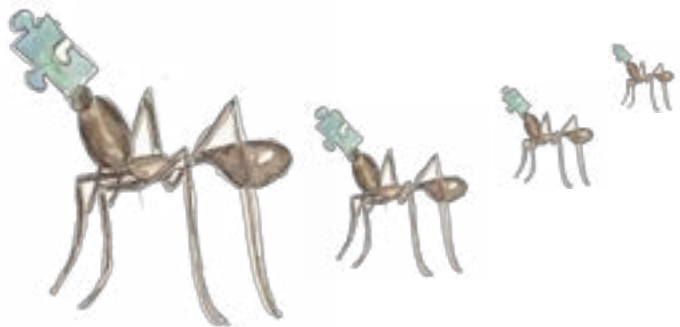
hebben wel ambitie. Meteen het land in. Opschalen die boel. 'Ed, ik kreeg net een brief van het Oranje Fonds. Ze gaan investeren,' zegt Bart. Edward reageert: 'Mooi zeg! Laat dat Coolzaad maar groeien! Ik heb nog een andere buurt in de stad gevonden.' Samen trekken ze naar Jaffa in Rotterdam. Ze staan op een terrein. Met hun enkels diep in de modder. Dit is wat ze willen. Terug naar de basis. De woningcorporatie heeft er zojuist een flat gesloopt. De corporatiemedewerkster legt uit: 'De crisis zet goed door. Voordat wij hier weer gaan bouwen, zijn we een paar jaar verder. De grond is vervuild en de kids zijn ook niet al te makkelijk. O ja, en we zouden het prettig vinden als de burens niet verhuizen, maar blijven wonen. Verhuisbewegingen kosten ons alleen maar geld. Veel plezier!'

Niet veel later komt een ambtenaar van de deelgemeente langs. 'Heren, wij denken dat Coolzaad goed is voor de buurt. Lekker ontmoeten, leren over groen en gezond eten. Dat lijkt ons een mooie formule. Past helemaal in het beleid. Wij betalen mee!' De ogen van beide heren glimmen. Wat gaat het goed. 'Bart, we hebben mensen nodig!' zegt Edward. 'Je hebt gelijk!' antwoordt Bart en hij pakt zijn telefoon en belt Annemieke. 'Geregeld Ed. Annemieke komt ons team versterken.' Tevreden kijken de kleingrondbezitters uit over hun leeg, modderig terrein.

ECHTE VAKMENSEN

Annemieke is een vakvrouw en houdt van samenwerken. Maar val haar niet lastig met onzin. Haar motto is: complexe problemen kun je niet alleen oplossen. Ze betreft veel partijen vanaf de start bij Coolzaad. De speeltuin, lokaal welzijnswerk, onderwijs, Thuis Op Straat, buurtbewoners, de corporatie, studenten. Met elkaar zetten ze er de schouders onder.

Tijdens de openingsdag in Jaffa (april 2011) zijn ruim 125 kinderen en volwassenen in de weer met het klaarzetten van Coolzaad en ruim 70 stadsmoestuintjes. Aan de journalist van de lokale krant legt Annemieke uit: ‘We hanteren hier het volkstuintenmodel. Iedereen is verantwoordelijk voor zijn eigen tuin. In ons geval stadsmoestuintjes van een vierkante meter. En met elkaar zijn we verantwoordelijk voor het geheel.’ Annemieke maakt simpele dingen niet onnodig complex. Die taal slaat aan. Coolzaad wortelt in de buurt.

‘Bart, ik ben zojuist gebeld. Prinses Máxima komt op bezoek!’ zegt Edward. ‘Dan mag ik wel een pak kopen,’ reageert Bart. Samen gaan ze naar Suit Supply en laten zich in nette kleding hijsen. Ze bekijken zichzelf in de spiegel. Ja, die gasten zijn het geitenwollensokken gebeuren wel ontgroeit. Ze haasten zich terug.

Per auto arriveert het koninklijk bezoek. Beide heren stralen in de zon aan de zijde van de prinses. Ze weet precies waar het om draait bij BuurtLAB. Wat een vakvrouw!

Het bezoek levert Coolzaad extra publiciteit op. Hierdoor groeit de vraag in andere buurten naar de moestuin-aanpak-om-de-hoek.

Ook het bedrijfsleven ziet wat er gebeurt. Met Nutricia wordt een heel programma rondom moestuintjes voor peuterspeelzalen en kinderopvangcentra ontwikkeld. Peuters aan de verse groente! Nutricia ontwikkelt het voedingsgedeelte, BuurtLAB het moestuingedeelte. Ieder zijn/haar vak.

PRIJZEN PAKKEN

Het wordt tijd om prijzen te pakken met BuurtLAB. Edward leegt zijn mailbox en ziet een oproep om mee te doen aan een wedstrijd. 'Bart, kick man. Ik ga ons inschrijven en wie weet winnen 10.000 euro!' zegt Edward enthousiast. 'Ja, goed zeg. Dat is makkelijk geld verdienen voor onze projecten en kinderen.' Edward is een ochtend bezig om BuurtLAB aan te melden. 'Hey Ed, er zijn nog veel meer wedstrijden! Luister. Aardigonderweg-awards, Groenendoen, Appeltjes van Oranje, Groen Dichterbij, LBA-awards, Stadsinitiatief en...noem maar op.' De ogen van Edward stralen. Wat een kansen!

'Bart we hebben antwoord hoor! We moeten het projectplan mailen en dan kunnen we over 2 weken tijdens een regionale voorronde ons plan pitchen. We zijn aardig onderweg,' vertelt Edward. 'Maar moeten we onze ideeën en geniale plannen dan zomaar cadeau doen?' vraagt Bart kritisch. 'Tuurlijk. Kennis moet je delen. Alleen zo kan het meer worden,' roept Edward.

Bart gaat mee in die gedachte.

Vol bezieling en passie werken ze dagelijks aan hun pitch. Ze huren een klein bureau in om hun boodschap kort en bondig op te schrijven en vorm te geven met sprekend beeld. Als het drukwerk wordt afgeleverd, kijken Bart en Edward vol trots naar het resultaat. 'Het is nog mooier dan de werkelijkheid!' jubelt Bart. Ze pakken hun spullen en gaan naar Den Haag voor hun pitch. De hele dag vertellen ze hun verhaal tijdens een informatiemarkt. Ze delen hun kennis en visitekaartjes erop los. Dan is het tijd voor het podium en de pitch. In 3 minuten presenteren ze hun verhaal, hun boodschap. Ze oogsten applaus en gaan door naar de landelijke finale. Maar daar moeten ze nog wel wat voor doen. Ze krijgen een werkbezoek van het organiserende comité. Een dag lang wordt beeld geschoten voor een promofilmpje. En ze doen mee aan de landelijke meet- en greetdag van de wedstrijd. En tussendoor schrijven ze zich voor andere wedstrijden en awards. Niets is te veel gevraagd. Avonden en weekenden werken ze door. Ze willen prijzen pakken.

'Bart, volgende week dinsdag moeten we naar Den Haag naar paleis Noordeinde! We gaan op de koffie bij de koningin man. En wie weet winnen we wel,' juicht Edward aan de telefoon.

'Meen je niet. Kan ik mijn pak weer aan,' reageert Bart. Die dag winnen de heren een Appeltje van Oranje (mei 2012) en stralen aan de zijde van de koningin, prins en prinses. 15.000 euro als hoofdprijs en ze halen het landelijk journaal, RTL-boulevard, Blauw Bloed. Wat een aandacht. BuurtLAB staat in 1 klap op de kaart. Het is de enige prijs die ze pakken dat jaar. 'Hey Ed, hoeveel uren hebben we afgelopen jaar besteed aan al die wedstrijden en awards?' vraagt Bart. Edward rekt de hele ochtend en bouwt een indrukwekkende excelsheet. 'Bart, ik kom aan ruim 240 uur,' zegt Edward. Bart rekt door.

'240 uur keer ons tarief van 65 euro. Dat is 15.600 euro. We hebben 15.000 euro gewonnen. We draaien verlies!'

Edward is stil en staart naar buiten. Tranen staan in zijn ogen. Hoe heeft hij zich zo kunnen laten meeslepen? Waarom meedoen aan al die wedstrijden? Was het eierzucht? Lieten ze zich leiden door hebzucht? Hij haalt nog eens diep adem en zegt: 'Bart, dit doen we niet meer. Er is te veel aandacht gegaan naar die competities. Aandacht die we beter aan die kids in al die buurt hadden kunnen schenken.' Bart pinkt ook een traantje weg en stemt in. Weg met die tijdverslindende wedstrijden en awards.

GEPARKEERD STAAN

BuurtLAB is klein. Klein is het nieuwe groot. BuurtLAB is plat. Plat is het nieuwe topdown. Organisaties als BuurtLAB zijn de hark (een traditionele, topdown organisatievorm) voorbij, maar hebben wel met harken te maken en moeten oppassen niet aangeharkt te worden.

‘Zo Bart, ik ben uitgenodigd door een grote gemeentelijke dienst. Ze willen met ons praten over natuur en milieu educatie,’ roept Edward bij de eerste bak koffie in de ochtend. ‘Dat is toevallig zeg. Ik word net gebeld door een Hogeschool. Ze willen met ons in gesprek. We schijnen het anders te doen en dat valt op. Die sociale opleidingen liggen een beetje op zijn gat en ze willen van ons horen hoe het anders moet,’ reageert Bart. Edward zucht ‘Eindelijk erkenning.’

Na de koffie gaan beiden hun weg. Edward meldt zich aan de balie van de gemeentelijke dienst, Bart aan die van de hogeschool. Per lift gaan ze omhoog langs vele verdiepingen vol kantoren gevuld met medewerkers. Wat een complexe systemen. Na 3 uur

van overleg, gesprek en dialoog ontmoeten de heren elkaar in een grand cafe. Onder het genot van een cappuccino brengen ze elkaar verslag uit. ‘Zo, ik had een gesprek met 3 mensen over vernieuwend natuur en milieu educatie. Ze zien ons als vernieuwers. We zitten in een werkgroep ‘Vernieuwend Natuur & Milieu Educatie versie 2.0’ en mogen meedenken. Er is geen budget voor een vergoeding,’ vertelt Edward enthousiast. ‘De hogeschool wil volgens mij echt zaken doen met BuurtLAB, Ed. Ik doe mee aan de werkveldcommissie van de hogeschool. Maar ook geen budget Ed,’ legt Bart uit. Ja, dat kleine BuurtLAB wordt serieus genomen.

Het jaar gaat voorbij. De sociale ondernemers van BuurtLAB steken tijd en energie in de werkgroepen en commissies. Want als je a zegt, moet je ook b zeggen. Afhaken is geen optie. Doorzetten, de schouders eronder is hun motto. Lekker meedenken, kennis delen en verbinden en dan komt er vanzelf chemie. ‘Bart, ik heb vanochtend weer een meeting met de werkgroep ‘Vernieuwend Natuur & Milieueducatie versie 2.0’,’ zegt Edward. ‘Hoe loopt dat nou?’ vraagt Bart geïnteresseerd. ‘Nou, we hebben nu 7 bijeenkomsten gehad en de eerste contouren van een stedelijk plan staan op papier. We hebben een missie en visie. Wordt volgens mij een flink lijvig stuk. We worden er wel in genoemd. En hoe is het jouw

commissie van de hogeschool dan?’ antwoordt Edward. ‘De samenstelling wisselt iedere keer, maar we hebben wel een stip aan de horizon met elkaar. We weten waar we naartoe willen. En de hogeschool vindt het belangrijk dat wij aan die horizon verschijnen. Klein is het nieuwe groot,’ legt Bart kort uit.

Toeval of niet, maar beiden horen een mail in hun mailbox vallen. ‘Van de hogeschool Ed. Ze gaan volgend jaar door met de werkveldcommissie en wij doen mee,’ leest Bart voor. ‘O, ik heb ook bericht over dat NME. Het management kon zich niet helemaal vinden in de opzet en daar gaan we komend jaar mee verder. Wij mogen nog meedenken,’ zegt Edward. Het is stil. Edward kijkt naar buiten. Zijn blik is gericht op een auto die geparkeerd staat. Dan kantelt zijn stemming en zegt geïrriteerd: ‘Bart, we staan gewoon in al die werkgroepen en commissies geparkeerd. Er is geen beweging. Moet je ons horen lullen. We praten al in hun termen.

En wij betalen ook nog het parkeergeld. Uit eigen zak!!!! ’Het besef dringt door dat ze in handen zijn gevallen van grote harken. Hoe naïef kun je zijn. Ze harken al hun moed bij elkaar en melden zich af voor de commissies en werkgroepen.

PRAATJES HEBBEN EN KRIJGEN

BuurtLAB heeft een goed imago en Bart en Edward krijgen praatjes. Praatjes hadden ze al een tijdje, maar nu krijgen ze ze ook. Praatjes op bijeenkomsten, congressen, gastlessen en events.

‘Ed, ik heb de vraag of we tijdens het Ondernemendoejemetjehartevent een praatje willen doen. Een praatje hoe we met BuurtLAB zijn begonnen en hoe we zo ver hebben kunnen komen. Wat ons succes is,’ zegt Bart. ‘Gewoon vol passie je hart volgen,’ zegt Edward droog. ‘Waar en wanneer is dat?’ vraagt Edward. ‘Volgende week donderdag in Leeuwarden, maar dan moeten we morgen wel onze powerpoint aanleveren,’ antwoordt Bart. ‘Ja hallo, vanavond hebben we een bestuursvergadering en morgen ga ik Ravottuh met die kids in Schiebroek. Dan moet ik vannacht wat bouwen,’ mijmert Edward. Bart kijkt Edward hoopvol aan. ‘Dit zijn toch kansen om jezelf te laten horen. Jezelf te laten zien. Een gratis podium, Ed. Wij zijn ondernemers en ondernemers benutten iedere kans,’ probeert Bart Edward te overtuigen.

Die nacht bouwt Edward een powerpoint. Zoals het hoort... met plaatjes en praatjes. ‘Bart, ik heb hem af man! Ik mail je hem even,’ zegt Edward de volgende ochtend. Bart kijkt de 21

sheets aandachtig door. Wat een compleet verhaal. Dat gaat zeker drie kwartier duren. ‘Ed, ik heb het gezien. Goed man! Zet maar snel door naar de organisatie,’ antwoordt Bart. ‘Ja, maar ik twijfel of we daar heen moeten gaan Bart. Het is niet zo ons event man. Levert het nog wat geld op? We zijn samen wel een hele dag kwijt,’ zegt Edward. ‘Geen geld. Maar we staan wel in het programmaboekje vermeld. Gratis. En het levert altijd wel wat op. Kom op man!’ reageert Bart.

De daarop volgende week gaan beide heren naar het Ondernemendoejemetjehartevent. Ze doen enthousiast hun praatje op het podium. Na hun optreden worden ze aangesproken door diverse eventbezoekers. Of ze hun praatje ook bij hun organisatie willen houden. Wel gratis natuurlijk. Dat biedt ongelooflijk veel kansen. ‘Dat was een succes zeg Bart! We kunnen ons praatje nu op veel meer plekken doen. Je had gelijk: het levert altijd wat op,’ zegt Edward op de terugreis tegen Bart. Bart knikt instemmend. De telefoon gaat. De penningmeester aan de lijn. Ja, bij BuurtLAB hebben ze betrokken bestuurders. Die doen het niet voor het geld. Edward zet hem op de speaker. ‘Zo, mannen hoe ging het praatje?’ vraagt de penningmeester. De heren vertellen vol passie en hartstocht over de dag. ‘En we hebben 13 nieuwe LinkedIn-vrienden gemaakt,’ vertelt Edward. ‘Dat is mooi mannen,

maar let op: praatjes vullen geen gaatjes. Zeker geen gaatjes in de begroting. Dus morgen weer gewoon aan het werk!’ zegt de penningmeester en hangt op. Bart en Edward zijn stil en kijken voor zich uit. Praatjes vullen geen gaatjes. Die komt

hard aan. Thuis aangekomen zeggen ze alle praatje af. Behalve de praatjes die grof geld opleveren. Het blijven tenslotte ondernemers.

BUURTLAB BESTUUR

BuurtLAB heeft een bestuur. Een bestuur bestaande uit drie betrokken Rotterdammers: Andre Bimmel, Hans Hazenak en Hanna Bakker. Zij genieten (gelukkig) van hun pensioen. Terecht, want ze hebben hun sporen wel verdiend in de samenleving.

Dat besturen van BuurtLAB doen ze voor 0 euro. Alleen met kerst krijgt een ieder twee boeken. Speciaal geselecteerd door Bart en Edward en op kerstavond gebracht. Deze gouden mensen hebben volop tijd voor BuurtLAB en zouden er boven op kunnen zitten. Maar dat doen ze niet. Ze zijn betrokken, maar wel op gepaste afstand. Zes keer per jaar houden ze met Bart en Edward een vergadering.

‘Goedemiddag. Ik wil graag de vergadering openen. Wie heeft

afgelopen periode nog interessante dingen gelezen, gezien of gehoord?’ vraagt voorzitter Hans. Iedereen deelt met plezier titels van boeken, artikelen in kranten, bijzondere tv momenten en inzichten. ‘Laten we dan nu agendapunt 1 behandelen: de jaarrekening BuurtLAB. Andre jij als penningmeester, wat heb je te melden?’ vraagt Hans. Andre legt uit ‘Het is een goed jaar geweest. Inhoudelijk, maar ook financieel. We houden zelfs wat geld over.’ ‘Mooi, winst,’ mompelt Bart. ‘Nee, binnen een algemeen nut beogende instelling maak je geen winst. Dan heb je een positief bedrijfsresultaat. En dat resultaat komt ten goede aan de doelstelling van de stichting,’ legt Andre fanatiek uit. Bart houdt wijselijk zijn mond. Zo gaat dat bij BuurtLAB. Wie het weet, mag het zeggen. En Andre weet het. Dat is winst.

‘Het volgende punt op de agenda, komt van mijzelf,’ gaat Hans verder. ‘Bart en Edward zijn de dragende krachten, de ondernemers, de leiders van BuurtLAB. Zouden we hen niet meer verantwoordelijkheid kunnen geven? Want die

ligt nu vrijwel volledig bij ons,’ legt Hans uit. Dat klinkt logisch. ‘Hans, Bart en ik zijn bij een notaris geweest. Die zegt: een beetje verantwoordelijkheid bestaat niet. Dus jullie zijn of verantwoordelijk als bestuur of niet,’ zegt Edward. ‘Die man heeft gelijk,’ reageert Hanna. ‘Maar we kunnen jullie wel wat meer bevoegdheden geven. Dat zetten we op papier en dan maken we wat regels en afspraken. Niet te veel, niet te weinig.’ Het bestuur gaat akkoord en zo mogen Bart en Edward ook zelfstandig geld uitgeven. Tot op bepaalde hoogte natuurlijk. Eindelijk een eigen pinpas. Dat maakt het ondernemen makkelijker. Na het geld en de vorm volgt de inhoud. Zo gaat dat altijd, ook al roept iedereen dat de inhoud leidend is. ‘Zeg!’ roept Hanna vol passie.

‘Hebben jullie bij Tegenlicht die aflevering met Semler gezien? Fantastisch!’. Hanna is gek op organiseren en managen. ‘Die Braziliaan legt de verantwoordelijkheid helemaal bij mensen in de uitvoering. Zij zijn de vakmensen en richten zelf hun werkdag in. Het werk moet alleen wel op tijd klaar zijn. De winst bij dat bedrijf schoot omhoog!’ legt ze uit. ‘Ik probeerde bij het vorige agendapunt die verantwoordelijkheid te regelen

Hanna. Helemaal in de geest van Semler. Maar dat lukte niet,’ reageert Hans. ‘En winst maken, doen we ook niet. Positieve bedrijfsresultaten. Positieve bedrijfsresultaten,’ betoogt Andre voor de zoveelste keer. Hanna laat zich niet uit het veld slaan. ‘Die Semler heeft zelfs eigen scholen opgericht met een eigen visie op hoe kinderen moeten leren. Niet alles voorkauwen, maar zelf ontdekken. Experimenteren. Proefondervindelijk antwoorden zoeken,’ vertelt ze. De oogjes van Edward en Bart twinkelen. Wat mooi! Misschien moesten ze maar eens een proef doen.

De voorzitter sluit de vergadering na 3,5 uur en dan is het tijd voor een drankje en een flinke schaal bitterballen.

CONCEPT PROEF

Bart en Edward zitten buiten aan de koffie bij Lebkov. Een of andere hippe tent waar je gezien mag worden met cappuccino en een macbook. Gratis WIFI en je hebt een prima kantoor. Past helemaal bij een social enterprise. ‘Bart, proef die koffie eens. Prima spul. Ik krijg net een mailtje. De deelgemeente zoekt coalities die iets aan talentontwikkeling doen. We kunnen inschrijven. Ze vragen ons voor het traject natuur en wetenschap. Goede kans, denk ik,’ zegt Edward. ‘Klinkt goed. Maar met welke partijen wil je dan een coalitie maken?’ vraagt Bart. Edward pakt zijn Iphone en loopt al zijn contacten door. ‘Die Stefan van der Worm van Abela is een goede gast. Dat kan wel eens een grote worden. En Ian van de Speeldernis. Daar zit een frisse kop op. Marianne van Steensoep is ook een aanwinst. We hebben ook vrouwen nodig. Talentvol team zo,’ somt Edward op. ‘Lijkt mij prima. Zullen we ze meteen bellen en vragen of ze tijd hebben om hier koffie te komen proeven?’ reageert Bart. Ter plekke bellen de heren de talenten en een uur later zitten ze buiten in de zon bij Lebkov. Zo gaat dat bij sociale ondernemers. Snel handelen en kansen pakken.

De energie stroomt. Edward werkt alles meteen uit op zijn macbook. Hij heeft hem toch bij zich. ‘We moeten geen geitenwollensokkending worden hoor. Het moet kinderen uitdagen om mee te doen en de natuur te onderzoeken,’

betooft Stefan. ‘Denk dat we eerst een goede missie en visie moeten uitwerken. Iets met ervarend leren. Beetje Semler. Kinderen stimuleren zelf oplossingen te zoeken,’ mijmert Ian. ‘Niet te veel praten hoor. Ik sta nu al te trappelen om die buurten in te gaan. Bus vol laden met spullen en wij gaan naar die kids toe!’ zegt Marianne. Bart en Edward volgen geboeid het gesprek. Pure co-creatie. Het concept krijgt vorm. ‘Zo, nu nog een naam voor het geheel. Dan zijn we er bijna. Begroting erbij, logo laten maken. Dan kan het de deur uit,’ zegt Edward. ‘Professor Groen!’ roept Ian. ‘Van atomen tot bomen,’ reageert Bart. ‘NAWE. Afkorting natuur en wetenschap,’ stelt Stefan voor. Geen van allen is echt enthousiast. Ze zijn er nog niet. De eerste, echte serieuze test voor de coalitie. ‘Laten we even ontspannen. Haal jij nog even koffie Bart?’ vraagt Marianne. ‘Ik wil die andere krachtige koffie wel eens proeven. Medium.’ Zodra ze deze laatste zin heeft uitgesproken, veren de ondernemers op aan tafel.

Proeven. Daar gaat het om. Proeven aan de natuur. Proefjes doen. En dan wat krachtiger: Proef. Ze besluiten unaniem dat Proef de perfecte projectnaam is.

Geholpen door het toeval. Bart haalt koffie en Edward typt vol passie op zijn macbook. ‘Wat werk je uit?’ vraagt Stefan. ‘Ik maak meteen de tekst voor de flyer. Wat denken jullie hier van: “Het komende jaar trekken we met de Proefmobiel door buurten van Alexander. Als wij bij jou in de buurt zijn, kun je meedoen aan allerlei activiteiten: Moestuiniëren, koken, werken met zonne-energie, zelf broodjes bakken, met bamboe bouwen, spannende proefjes doen en nog veel meer. Trek je labjas aan,

zet je bril op en onderzoek de natuur. Proef doen we buiten. Van een beetje kou of regen trekken we ons niets aan. En als je denkt: ja dit smaakt goed en ik wil meer proeven, dan kun je in 2014 meedoen aan een serie workshops.” ‘Ja, goed toch?! Dat kan meteen naar de vormgever,’ zegt Ian. Bart is terug en geeft iedereen de koffie. Edward mailt de boel naar de vormgever. Tevreden zitten ze in de zon. Dat was een mooie middag. Een middag van $1 + 1 = 2$.

LEKKER RAVOTTUH

Bart, Edward en Annemieke hebben een afspraak met andere Rotterdammers in een buurtuin. ‘Zullen we gaan samenwerken?’ stelt Edward voor. Bart kijkt Edward verbaasd aan. ‘Samenwerken Ed, weet jij het zeker?’ vraagt hij.’ ‘Tuurlijk man. 1+1=2. Synergie.’ Iedereen is meteen enthousiast. Ze delen met elkaar wat ideeën. Ideeën over buitenspelen in het groen, want dat is zo goed voor kinderen. Kinderen moeten meer bewegen anders hebben we straks plofkinderen. ‘Sorry mannen, ik moet weg. Mijn dochter van school halen. Ik mail jullie nog!’ roept Edward.

Uit school ploffen Edward en zijn dochter op de bank. ‘Papa, mag ik Ipadten?’ vraagt Noëlle. ‘Nee. Nu niet. Ga maar lekker ravotten! Dat is beter voor je,’ antwoordt Edward. ‘Ravotten? Wat is dat papa? Ik denk dat ik de Ipad leuker vind hoor,’ reageert de kleine meid. Edward doet een poging het uit te leggen: ‘Ravotten is buiten lekker klimmen, kruipen, slepen, springen, rollen, sjouwen, rennen, struinen, wroeten, vallen, huppelen, klauteren.’ Ze kijkt hem met grote ogen en een brede lach aan: ‘Joepie. We gaan naar het bos. Ravotten.’ ‘Nou, nee. We blijven in Rotterdam. We vinden vast wel een plekje waar we in de buurt kunnen ravotten,’ zegt Edward.

Noëlle trekt haar schoenen en jas aan en stapt op haar roze

fiets. Ze rijdt veilig over de stoep en Edward loopt achter haar aan. Ze komen bij een woonblok waar tot voor kort een terrein er vrij doelloos bij lag. Maar nu ziet het er anders uit. Ze remt en kijkt verbaasd. ‘Papa, daar staat een leuk huisje zeg! Mag ik kijken?’ vraagt ze. ‘Dat is goed,’ antwoordt Edward. Over een pad van houtsnippers en langs een haag van fruitboompjes lopen ze het terrein op. Het terrein zit vol natuurlijke speelaanleidingen. Boomstronken, heuveltjes, water, moestuintjes en een waanzinnig leuk huisje. Ze zien een groep buurtbewoners zitten voor het huisje. Hun kinderen spelen heerlijk op het terrein. Noëlle klimt op een liggende boomstronk. Edward houdt haar handje vast en zij loopt voorzichtig van het begin naar het einde van de stronk. Een paar kinderen komen naar haar toe. ‘Kom je ook spelen?’ vraagt een meisje. Noëlle gaat mee en verdwijnt uit het gezichtsveld van Edward. De bewoners nodigen Edward uit voor een kop koffie. ‘Wat hebben jullie een leuk terrein hier zeg! Hoe hebben jullie dat voor elkaar gekregen?’ vraagt hij nieuwsgierig. Een van de vaders legt uit: ‘Tot twee jaar geleden was dit een verwaarloosde boel. Een zandbak, wat gras, struiken en twee wipkippen. Sommigen burenen gooiden echt van alles op het terrein. Met een groepje bewoners zijn we toen rond de tafel gaan zitten om te kijken of we dit terrein kindvriendelijk en groener

konden maken.’ Edward hoort gehuil. Het komt van Noëlle. Edward loopt naar haar toe. Ze ligt op grond. Snikkend vertelt ze dat ze tijdens het springen van steen naar steen is gevallen op haar knie. Een aai over haar bol en kus op de knie zijn voldoende om de tranen te stoppen. ‘Mag ik nog even in het huisje kijken?’ vraagt ze. ‘Tuurlijk,’ zegt Edward. Vol bewondering kijkt ze naar het bouwwerk. Ze voelt aan alles en gaat naar binnen. Na een aantal minuten komt ze naar buiten. ‘Ik wil ook

zo’n huisje in onze tuin papa,’ zegt ze. Edward lacht en dan gaan ze terug naar huis. De kleine meid op de fiets en Edward erachteraan. Haar kleren vies en onder de modder.

Thuis aangekomen ploft ze op de bank. Moe en voldaan. ‘Mag ik nog even Ipadten papa?’ vraagt ze. Edward knikt van ja. ‘Maar Ravottuh vind ik leuker hoor,’ zegt ze met een Rotterdams accent.

FC ZYLYN

Bart houdt van sport. En niet alleen vanaf de zijlijn kijken, nee ook zelf actief meedoen. ‘Hey, Ed, ik lees net een onderzoek waaruit blijkt dat iedere dag beweging goed is voor een mens. Voor lichaam, brein en je sociale contacten. Ik ga die aanbevelingen opvolgen. Ik ga komende week even schaatsen met mijn maten op de Weissensee,’ zegt Bart. Edward kijkt hem aan en reageert ‘Ok. Daar kom je nu mee. Lekker zeg. En dan mag ik hier alles in de lucht houden zeker?’ ‘Eh, ja maar dat lukt toch wel? Neem je zelf ook een dagje vrij,’ zegt Bart en pakt enthousiast zijn spullen en vertrekt naar Oostenrijk.

Edward voelt zich letterlijk aan de zijlijn staan. Hij pakt zijn stalen ros en fietst door de stad. Dat is zijn dagelijkse beweging. Op het plein in Cool zet hij zijn fiets neer en gaat op een bankje zitten in een waterig zonnetje. Het plein is een aantal jaren geleden helemaal aangepakt. BuurtLAB speelde een grote rol. Met bewoners is een heel plein ontworpen. Samen de schouders eronder. Nieuwe partijen erbij betrokken en dat resulteerde in echt sportplein. Edward ziet kinderen, tieners en jongeren heerlijk bewegen en sporten op het plein in hun eigen buurt. Bewegen om de hoek.

Op een gedeelte van het plein geeft een begeleider voetbaltraining. Edward loopt naar hem toe. ‘Hey man,

hoe is het?’ vraagt de begeleider. ‘Ja beetje druk. Bart is een weekje schaatsen, maar hoe is het hier?’ antwoordt Edward. ‘Ja gaat lekker op het plein. Iedere middag organiseren we hier sporten met goede sporters en bewoners. We zijn een soort van sportvereniging in de buurt aan het worden. Met die opleiding van jullie kunnen we nu beter activiteiten organiseren en begeleiden. En dat diploma is ook handig. Ik heb ergens anders ook een FC Zylyn klusje gehad,’ antwoordt hij. Een van de kinderen roept ‘Trainer, niet aan de zijlijn blijven staan he?! Kom je nog?’ Hij gaat weer het speelveld in. Edward gaat terug naar het bankje. Hij geniet van het moment en droomt weg. Dromen over hoe in meer buurten buurtsportverenigingen groeien waar kinderen dagelijks kunnen bewegen en sporten.

Meedoen, nieuwe vrienden maken, competities opzetten en zorgen dat meer kinderen gaan bewegen.

Zijn telefoon gaat. Het is Bart. ‘Met Bart. Ik heb net die tocht gereden. Was mooi man. Ik heb niet gewonnen, maar meedoen was al een hele leuke ervaring. Hoe is het daar?’ vraagt Bart. ‘Ik zit hier op het plein in Cool. Beetje vanaf de zijlijn te kijken hoe het werkt hier. Dat gaat goed man. We moeten wel een plannetje maken hoe we die beweging hier nog een paar jaar

kunnen ondersteunen,’ antwoordt Edward. ‘Ja, maak jij daar een verhaal van?’ vraagt Bart. ‘Ja, doe ik morgen wel. Ik had eerst een vrije dag, maar denk dat dit wel nodig is,’ reageert Edward. ‘Is goed. Ik zie je volgende week weer! Geniet van je

vrije dag!’ zegt Bart en hangt op. Edward pakt zijn fiets en gaat richting huis. Hij pakt zijn macbook en werkt de hoofdlijnen uit van het verhaal FC Zylyn, de buurtsportvereniging.

HET GENIE ZIT HEM IN HET DOEN

Het is 21 december 2012. Het team van BuurtLAB zit in het nieuwe houten chalet midden in de Rotterdamse stadsnatuur rond het houtvuur. Annemieke, Randy, Thessa, Bart en Edward staren in de vlammen. Het is stil. Edward stuurt zo voor de kerst een laatste tweet de lucht in: 'BuurtLAB blikt terug en kijkt vooruit in het houtvuur. We naaien het genie in 2012' Annemieke ziet op haar telefoon de tweet voorbij komen. 'Pffff. Wat een tweet Edward. Klinkt wel erg filosofisch. Ik dacht dat wij meervan het concrete en doen waren!' Bart stookt het vuurtje nog wat hoger op en gooit er een stuk hout bij. 'Ja Ed. Kom op man. Wat is er met je? Wat nou het genie in 2012 naaien?'

Buiten vallen de eerste sneeuwvlokken van het jaar. Thessa scrollt de tweetline van BuurtLAB door: 'Het was best een geniaaljaar zo te lezen. Terwijl veel om ons heen wordt wegbezuinigd en door het ijs zakt, zitten we er bij BuurtLAB best warmpjes bij. De concepten die we ontwikkelen wortelen wel goed. COOLzaad, FCZylyn, de Plein-mama's, Smakelijke Moestuinen. Als kleine, flexibele organisatie doen we dat niet verkeerd.'

Randy veert op. 'Ja, inderdaad. Flexibel moet je hier wel zijn. Ik moet op de meest gekke momenten mijn handen uit de mouwen steken. Hebben we eigenlijk wel een CAO?' Bart reageert 'CAO?! Dat wat kinderen en buurtbewoners van ons vragen, past binnen geen enkele CAO man! En dan brengt ons best ver. Zelfs op het paleis Noordeinde om een Appeltjevan Oranje voor COOLzaad op te halen.' Randy houdt wijs zijn mond.

Edward rolt een poster uit. 'Kijk, heb ik laten printen. Een infographic over BuurtLAB. Helemaal van deze tijd. Ik ga hem in ons chalet een plekje geven. Hij pakt een hamer en hangt de infographic aan de muur. Annemieke kijkt er naar en zegt 'Zo daar is wel overnagedacht. Mooi stukje vakmanschap.' 'Ja we hebben daar kort en intensief over nagedacht en daarna de ruimte gegeven aan de vakmensen. Daar houden we van bij BuurtLAB' reageert Edward. Thessa schenkt voor iedereen een glaasje water in en zet verse groentehapjes op tafel. Helemaal in lijn met het beleid.

Wat een feest! Bart kijkt zorgelijk naar het houtvuur en zegt 'In veel buurten waar we werken zie ik toch steeds meer verdwijnen. Bibliotheken, clubhuizen, speeltuinen, Duimdroppen. En de overheid roept dan dat mensen het zelf moeten gaan doen. Lijkt wel Ikea! Daar moet je ook alles zelf in elkaar zetten. Ik ben bang dat er steeds meer dooft en zeker voor jeugd.'

Het houtvuurtje brandt minder. 'Ja, je moet er wel hout in blijven gooien Bart! Anders is het straks uit en zitten we in de kou!' roept Edward geïrriteerd. Thessa reageert scherp: 'Net als de kinderen in al die buurten' Een traan rolt over haar wang. Randy slaat een arm om haar heen. Buiten sneeuwt het flink door. Er komt een koude tijd aan.

Annemieke vraagt 'Als de overheid dan geen geld meer heeft, fondsen maar tijdelijk geld hebben, woningcorporaties alleen weer in stenen gaan investeren, waar moeten wij dan ons geld vandaan halen?' 'Ik denk we nog duidelijker de impact van de concepten van BuurtLAB moeten vertellen. Dat iedere euro investering 1,26 euro maatschappelijk rendement oplevert. Zo iets. Dan vinden we vastwel mensen en bedrijven die haar hun

geld in willen investeren. Toch?!' stelt Bart vragend.

Op de telefoon van Bart komt een smsje binnen van de wethouder. Hij leest voor: 'COOLzaad zaait dat wat kinderen verwondert, buurtbewoners betreft, docenten verlicht en de stad mooier en gezelliger maakt. Een euro in COOLzaad levert zoveel meer euro's in stadsgeluk op. 'Wat een mooie woorden zo voor de kerst. In 2013 moet het toch een keer lukken met die duurzame financiering. De geest is uit de fles. Het ene idee na het andere idee wordt gelanceerd over duurzame financiering.

Plotseling wordt er op deur van het chalet geklopt. Randy doet open. Een oude, enigszins verwilderdeman staat voor de deur en zegt 'Goedenavond, ik ben de geest van het verleden.' 'Hey Ed, er staat een geest van het verleden voor de deur!' roept Randy. 'Rot toch op man. Ik heb geen zin om te horen van die gast wat we allemaal niet goed hebben gedaan! Wegwezen!' zegt Edward. Maar de geest laat zich niet zomaar wegsturen en reageert: 'Ik wil jullie laten zien wat voor goeds jullie afgelopen jaar hebben gedaan. Gaan jullie mee?'

Het gehele team trekt zijn winterjas aan stapt naar buiten. De wereld is wit, vol met sneeuw waar nog geen stap is in gezet. 'Waar moet ik lopen? Loop ik op het pad?' vraagt Thessa. 'Wandelen op onbekende paden vinden jullie toch zo leuk?!' antwoordt de geest cynisch. Ja die gast heeft wel gelijk, denkt Thessa. Al samenwerkend banen ze zich een weg door de sneeuw op weg naar een buurt in de stad, Jaffa. De geest laat zien hoe ruim 100 kinderen het afgelopen jaar moestuinierden, nieuwe vriendjes maakten, leerden over de natuur, kookten en verse groente aten. Hoe een groeiende groep ouders hielp om alles te organiseren. Het team is even stil. De geest laat zien hoe in 8 andere buurten COOLzaad groeide op binnenterreinen. Gedrag is besmettelijk. Ze zien hoe 35.000 kinderen een COOLblad kregen.

De geest gaat hen voor naar een plein even verderop. Ze zien 13 moeders activiteiten op een plein doen. De moeders hebben allemaal een diploma behaald en zetten nu de schouders onder hun eigen buurt. De pleinmama's zijn trots.

'Kom, we gaan nu naar Cool. Even kijken bij de buurtsportvereniging FC Zylyn.' zegt de geest. Een groep van 33 kinderen is heerlijk op een nieuw plein aan het bewegen en sporten midden in eigen buurt. Dat doen ze onder leiding van een jonge vent, die zelf ook uit de buurt komt. Hij heeft ook een opleiding gevolgd bij BuurtLAB. Bart ziet het en denkt: 'Ja, dat opleiden van buurtgenoten is wel een goed ding! Je kunt wel roepen dat ze zelf activiteiten moeten opzetten, maar dan moet je ze ook leren hoe ze dat moeten doen. Misschien moeten we het komende jaar de buurtopleiding uitwerken. Een opleiding waarbij buurtgenoten kunnen groeien in hun eigen buurt. Soort van buurtgroeiprogramma met de duur van 3 jaar!' Hij ziet het concept al helemaal voor zich.

De geest gaat de groep voor. Op naar naar de volgende halte. Tijdens de tocht kijkt Edward op zijn Iphone naar het aantal volgers dat BuurtLAB heeft op Twitter. 'Zo hey, ruim 900 mensen die ons verhaal volgen! We worden nog belangrijk!' roept hij vol enthousiasme. Overmoedig stapt hij door de sneeuw. Plotseling glijdt hij uit. Hij maakt een misstap en ligt met zijn neus in de koude sneeuw. De geest trekt hem overeind en zegt: 'Niet alles lukt vriend! Soms glij je uit.' 'Moralist!' moppert Edward op de geest.

Inmiddels zijn ze bij Nutricia aangekomen. Een groep medewerkers luncht met elkaar en vertelt enthousiast over de Smakelijke Moestuinaanpak. Die richt zich op peuters in de slechtere buurten van steden. Ze willen peuters iedere dag aan de verse groente hebben en daarvoor werken ze samen met BuurtLAB. De mensen van Nutricia zijn betrokken en willen op deze een bijdrage leveren in de strijd tegen overgewicht. Wat een synergie! In 2013 gaan er meer steden meedoen aan de Smakelijke Moestuinen.

De geest wenkt het BuurtLABteam. Ze staan weer buiten in de sneeuw. 'Kom we gaan nog even langs het paleis Noordeinde.' Daar zien ze zichzelf op de koffie bij de koningin. Zij vertelt: 'Wat ik zo bijzonder vindt aan uw aanpak, is dat u altijd de buurtgenoten vanaf de start bij uw concepten betreft. Zo ontstaat innovatie. Bottom-up.' Ze zien zichzelf een Appeltje van Oranje winnen met COOLzaad.

De geest van het verleden heeft inmiddels het team geruisloos verlaten. 'Hey, waar is die geest nou?' vraagt Bart. Ze kijken om zich heen, maar geen spoor van de geest te vinden.

Op de grond staat in de sneeuw de volgende tekst geschreven: 'Het genie zit hem in het doen.'

Thessa, Annemieke, Randy, Bart en Edward lopen terug naar het houten chalet denkend aan de zin van de geest. Het houtvuurtje brandt nog een klein beetje.

Edward pakt zijn nieuwe macbook en werkt de belevenissen van deze geestige avond uit. 'Zal dit verhaal goed zijn voor de hoofdprijs Kortjaarverslag 2012? Winnen we hier die 1000 euro mee?' vraagt Thessa. 'Nee. Het verhaal is langer dan 144tje.' antwoordt Edward. 'Dan maken ze toch het lettertype kleiner! Dan past het toch binnen het beleid!'

METEN EN WETEN

Hey Bart, we gaan meten man,' zegt Edward aan de telefoon. 'Meten? Waarom dan?' vraagt Bart. 'De wereld verandert en we hebben cijfers nodig. Cijfers die keihard aantonen dat we nut hebben. Dat we zinvol zijn,' legt Edward uit. 'Sorry Ed, ik ben misschien eigenwijs, maar ik snap het niet,' zegt Bart. 'Ok, ik zet de uitleg wel op je mail,' zegt Edward.

Hij klapt zijn macbook open en schrijft het volgende aan Bart: "In toenemende mate wordt van sociale initiatieven cijfers over hun prestaties, bereik en impact verwacht. Cijfers die iets zouden moeten zeggen over wat die initiatieven bereiken. Hebben ze wel zin? Bereiken ze wel wat? Leveren ze wat ze beloven? Is het de investering waard? Levert het initiatief een bijdrage aan de oplossing van een maatschappelijk probleem? Meten is weten is de heersende opvatting. Ook binnen het sociale domein. In vroegere tijden hadden we de evaluatie. Een papier met vragen vanuit de financierder over jouw aanpak. Daar vulde je natuurlijk in hoe bijzonder, fantastisch en nodig jouw aanpak is. Want stel je eens voor dat je zegt dat het eigenlijk tegenviel, niet opleverde wat je voor ogen had. Dat je wel eens hebt getwijfeld. Weg financiering. Bovendien, welke financierder kwam nou in de praktijk kijken en kritische vragen stellen? Een voordeel van evaluaties is wel dat ze relatief goedkoop zijn. Met weinig inzet toch verantwoording afleggen.

De tijden zijn veranderd. Natuurlijk worden evaluaties tegenwoordig nog steeds ingezet als middel om verantwoording af te leggen, maar de vraag naar keihard wetenschappelijk bewijs groeit. Wat daarbij opvalt is dat het denken vanuit de natuurwetenschappen daarbij dominant is. Natuurwetenschappelijke principes en methodes worden toegepast op ongeveer alles en dus ook op menswetenschappen en gedragswetenschappen en daarmee ook op sociale initiatieven. Als je dit doet, komt dat er uit. Het lijkt voorspelbaar en staat los van iedere context. Dat gaat vaak op in natuurwetenschappen. De zwaartekracht doet op aarde overal hetzelfde. De context doet er niet toe.

Dus als sociaal initiatief x in de buurt y aantoonbaar werkt, werkt dat ook voor buurt z. Dat zal zo nu en dan best eens kloppen, maar niet altijd. De context verschilt in iedere buurt. Daarbij bestaat de neiging om alleen naar dat te kijken dat keihard te meten is en uit te drukken is in cijfers. De rest wordt voor het gemak maar buiten beschouwing gelaten. Zo ontstaat een papieren werkelijkheid die in toenemende mate verschilt met de echte. Wetenschappelijk onderzoek koppelen aan je initiatief is bovendien financieel vaak niet haalbaar. Ik denk dat wetenschappelijk onderzoek zo maar het 4-voudige kost van de kosten van je project. Er komen ook andere manieren

van effectmeting op de markt. Bijvoorbeeld SROI, dat staat voor Social Return On Investment. Hier wordt uiteindelijk een rekensom gemaakt waarbij 1 euro investering leidt tot bijvoorbeeld 1,26 euro maatschappelijk rendement. Belangrijke vraag is: voor wie en waarom meet je nou eigenlijk? Ik denk dat we het vooral voor ons zelf moeten doen. Opereren in het sociale domein is een vak. Dat kun je niet zomaar. Daar moet je voor leren. Dat moet je trainen. Iedere dag leren van de dagelijkse praktijk. Je moet jezelf aan het twijfelen durven brengen. Jezelf iedere dag vragen stellen. Onze overtuiging is dat dat de kwaliteit verhoogt.

Ik stel voor om bij BuurtLAB een app te gaan gebruiken waarbij we in vijf vragen tot de kern komen.

Met de in-5vragen-tool hebben we de mogelijkheid om overal en altijd betrokkenen te bevragen naar wat de betekenis is van onze concepten.

Wat levert het op? Wat is de waarde? Het dwingt ons zo concreet mogelijk de kern en doelen te formuleren en wat het moet opleveren. In5vragen hebben we altijd bij ons

op smartphone. Zo kunnen we iedere dag de thermometer in onze concepten steken en kijken wat de stand van zaken is. De data van in5vragen dienen als input voor het gesprek over de kwaliteit van onze concepten. De kunst is om tijdens de gesprekken met elkaar te duiden wat wel en niet werkt. We proberen de koers te verleggen van meetbaar naar weetbaar. Het gaat erom dat we met elkaar weten dat iets werkt."

'Ed, ik heb het gelezen. Wat gebruik je veel moeilijke woorden man in dat stuk! Wil je laten zien dat je het gymnasium hebt gedaan?' reageert Bart verbaasd. 'Begrijp je het wel?' vraagt Edward fel. 'Ja ik kan het ondanks mijn dyslexie toch nog volgen,' antwoordt Bart. 'Heb je dyslexie dan? Heb ik nooit geweten,' zegt Edward. 'Ja meetbaar heb ik dyslexie. In de praktijk weet ik er aardig mee om te gaan. Die APP lijkt me goed. Laat maar bouwen. Ik moet nu snel weer verder met die tussenevaluatie voor het Oranje Fonds,' reageert Bart.

IKEANISATIE

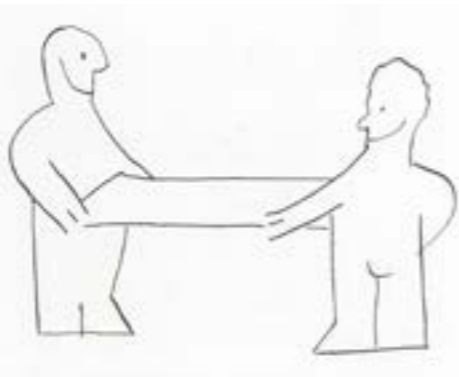
‘Bart, iedereen heeft het over burgerkracht. Moeten we daar iets mee binnen BuurtLAB?’ vraagt Edward. ‘Voor mij is het nog een leeg begrip. Ik heb er geen beelden bij. Maar jij bent van de verhalen. Maak er eens een leuk stukje over,’ antwoordt Bart. Edward zucht. Kan hij vanavond weer aan de bak.

‘Kunnen we even met onze BuurtLAB-aanhanger langs Ikea trouwens? Ik moet even voor thuis het nieuwe bed ophalen,’ vraagt Edward. ‘Ik kan alleen op een fiets rijden,’ Bart zucht. Kan hij weer aan de bak. Zo gaat dat bij die mannen. Ieder zijn vak. Ze stappen in de auto. Op naar Ikea.

Samen volgen ze de pijlen in de Ikea. ‘Wanneer komen we nou bij die bedden man?’ vraagt Bart geïrriteerd. ‘Volgens mij

zit dat voorbij het restaurant. Laten we eerst nog even ontbijten voor een euro,’ zegt Edward. Dat klinkt Bart als muziek in de oren. Hij is van het geld. Hoe minder ze uitgeven, hoe groter het resultaat aan het einde van het jaar. Ze vullen hun dienbladen en rekenen 2 euro af. ‘Wat een concept is het toch. Moet je zien man. Wat een drukte,’ zegt Bart. ‘Inderdaad. Voor velen is Ikea een begrip.

Het is een doordacht, succesvol concept waarbij je voor een scherpe prijs je huis kunt inrichten. Ikea zorgt dat je kunt beginnen met je wooncarrière. En als klap op de vuurpijl kun je er iedere dag voor 1 euro ontbijten. En dat ontbijt heb je wel nodig, want je moet er heel wat energie in steken voordat je het mooie plaatje uit de catalogus hebt nagebouwd. Zonder onderdelen over te houden. En dat zelf bouwen kost tijd, geeft conflicten en frustrereert. Maar uiteindelijk ben je wel tevreden dat je zelf wat hebt gebouwd. En het is betaalbaar,’ legt Edward uit.

Bart luistert aandachtig. ‘Je zet dus zelf alles in elkaar. Ikea is een slimme organisatie. Lijkt wel burgerkracht,’ mompelt hij. ‘Mooie beeldspraak. Daar kan ik wel wat mee

vanavond,’ zegt Edward enthousiast. Ze halen het bed op en leveren het bij Edward thuis af.

De volgende dag verschijnt Edward op kantoor. ‘Zo, wat zie je er moe uit man. Is het gelukt gisterenavond?’ vraagt Bart met een lach op zijn gezicht. ‘We zijn om 20.00 uur begonnen met dat bed in elkaar te sleutelen. Om

24.00 uur vroeg Marije of ze al kon gaan slapen. Toen had ik 3 onderdelen over. Moesten we weer opnieuw beginnen. Om 2.00 uur lagen we erin.

Doodmoe word je van dat Ikeaspul,’ vertelt Edward. ‘Maar is dat stukkie af?’ vraagt Bart. ‘Nee, heb mijn macbook niet meer open gehad. Ga vanmiddag wel aan de slag met dat burgerkracht.

Wil jij dan met Annemieke die bewoners in de Agniesebuurt met hun moestuinen op weg helpen?. Annemieke heeft ook de

bouwtekeningen van hoe alles in elkaar gezet moet worden. Kunnen ze het heerlijk zelf doen met de kinderen. De grond wordt op de hoek van de straat gestort,’ reageert Edward. ‘Ja, doe ik.

Onze organisatie lijkt zo wel een beetje op Ikea,’ antwoordt Bart. ‘Ja, een Ikeanisatie!’ zegt Edward met een geeww.

GRIP HEBBEN

BuurtLAB is een platte organisatie. Afspraken maken en bijhouden doen ze via de smartphone en een Google-agenda. Geen secretaresse nodig. Zo hebben en houden ze grip.

‘Ed, ik zie in jouw agenda staan dat je vanaf december op de vrijdag schaatsles hebt. Klopt dat?!’ vraagt Bart aan Edward. ‘Ja, ik ga lessen op die nieuwe schaatsbaan. Lijkt me leuk. Het wordt tijd dat ik weer wat meer ga sporten en bewegen,’ antwoordt Edward. ‘Nou, veel succes. Misschien kunnen we dan eind januari op de Weissensee die grote schaatstocht doen,’ zegt Bart. ‘Ja, wacht even. Moet het eerst nog leren en 10 kilo lichter worden,’ zegt Edward. ‘Dat leren lukt wel denk ik. Die 10 kilo is een ander verhaal,’ flapt Bart eruit. Zo gaan ze met elkaar om. Recht voor zijn raap. Edward pakt zijn noren en gaat naar de schaatsbaan. Hij krijgt die ochtend zijn eerste schaatsles.

‘En hoe ging het?’ vraagt Bart wanneer Edward weer terug is. ‘Was erg leuk. Veel geleerd. Maar het moeilijkste is het afleren van oud gedrag. Man, man, man. Ik heb nog schaatsles van mijn ma gehad op Friese doorlopers. Die techniek zit helemaal in me. En dat moet ik nu loslaten en veranderen,’ vertelt Edward vol passie. ‘Nog op je plaat gegaan?’ vraagt Bart. ‘Ook dat. In een bocht dacht ik al wel pootje over te kunnen

schaatsen, maar dat ging even mis. Ik verloor alle grip. Hups, die boarding in,’ antwoordt Edward.

Die gasten van BuurtLAB hebben wel lef. Soms slaat dat door in overmoed. ‘Ja, grip is belangrijk. Bij alle sporten volgens mij. Grip op de sneeuw, grip op het ijs, grip op de bal. Als ik met die kinderen bij FC Zylyn sport in de buurt, let ik daar altijd op. Anders voelen ze zich niet veilig. Bouwen ze geen zelfvertrouwen op. Zonder grip geen vooruitgang,’ zegt Bart. En hij kan het weten met zijn CIOS-achtergrond.

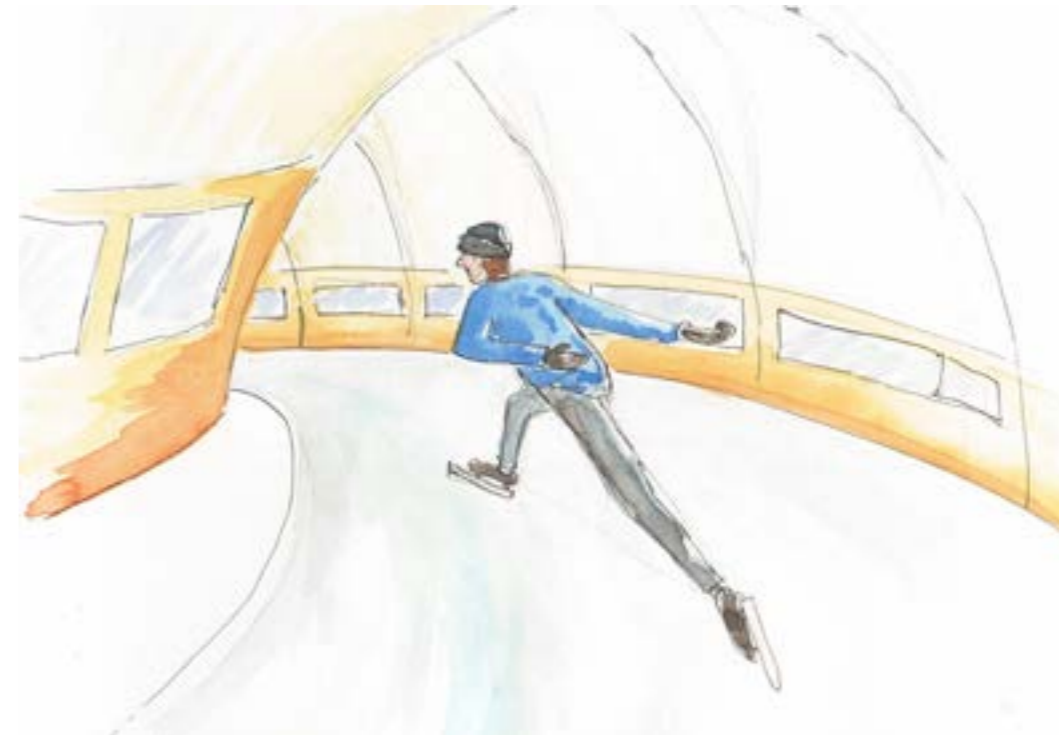
Edward haalt koffie. Hij denkt nog na over de woorden van Bart. Grip. ‘Als we jouw verhaal over grip eens vertalen naar de buurt, Bart.

Volgens mij hebben veel mensen het gevoel dat ze geen grip meer hebben op hun buurt, de overheid, grote instanties, hun straat, de woningcorporatie. Dat geeft volgens mij onbegrip. Mensen begrijpen het niet meer, raken gefrustreerd en komen in verzet,’ zegt Edward.

‘Ja, en daarom is het zo belangrijk dat we bij wat we ook doen

in een buurt, mensen vanaf de start het gevoel van grip geven. Praktijk-nabij ontwikkelen noemen we dat toch?!’ antwoordt Bart. Edward knikt. ‘Daar hebben ze nu mooie begrippen voor: bottom-up werken, burgerkracht, participatiesamenleving, doe-het-zelf-democratie. En geen mens die begrijpt wat ze

bedoelen,’ zegt Edward humeurig. Bart knikt instemmend. Ze gaan naar huis. ‘Ik zie je morgen Bart!’ roept Edward. ‘Is goed en zorg dat je grip krijgt op dat ijs en je gewicht,’ zegt Bart. ‘Ja nu weet ik het wel. Wijsneus!’ zegt Edward.

WEBSHOP

Bart, ik had net telefonisch overleg met het Anton Jurgens Fonds. We hadden daar al een sponsorplan moeten hebben liggen man,' zegt Edward. 'Waar stond dat dan?' vraagt Bart. 'Ja, in hun toezeggingsbrief voor hun bijdrage aan Coolzaad 2013, 2014 en 2015,' antwoordt Edward. 'Lekker slordig van ons Ed. Dit verdient geen schoonheidsprijs. Laten we maar snel aan de slag gaan,' reageert Bart. Edward knikt instemmend.

Ze klappen hun laptops open. Edward begint met schrijven. 'Hoe wil je dat plan aanvliegen?' vraagt Bart. 'Laten we eerst maar eens alles op een rij zetten,' zegt Edward. Hij begint als volgt: BuurtLAB streeft ernaar om inkomsten te krijgen vanuit verschillende 'hoeken' (stakeholders):

- overheid
- fondsen
- opdrachten/bedrijfsleven
- sponsors, giften, inzet/hulp (anders dan geld)

In 2011 zag de verdeling van baten er globaal als volgt uit: 25% fondsen, 15% subsidies, 60% overige inkomsten (opdrachten)

In 2012 zag de de verdeling van baten er globaal als volgt uit: 30% fondsen, 40% subsidies, 30% overige inkomsten (opdrachten)

In 2013 zag de de verdeling van baten er globaal als volgt uit: 25% fondsen, 40% subsidies, 35% overige inkomsten (opdrachten)

Een aanpak als Coolzaad wordt voornamelijk mogelijk gemaakt door bijdragen van de gemeente, fondsen en woningcorporaties. Bijdragen vanuit de gemeente staan steeds vaker en meer onder druk door bezuinigingen. Het alleen kijken naar de overheid lijkt ons geen duurzame blik. Fondsen zijn veelal bereid 1 tot 3 jaar te investeren met als opdracht om het daarna op eigen kracht te kunnen voort zetten. Woningcorporaties gaan zich steeds vaker en meer richten op stenen (want 'daar zijn ze van') en krimpen onder druk van een vastzittende woningmarkt. Het is tijd om meer en vaker de kant op te kijken van sponsors, giften, inzet / hulp. Voor Coolzaad en Smakelijke Moestuinen hebben we sponsoring gehad. Bedrijven die zaden schonken, mensen die kwamen

helpen met inrichten en sjouwen, kortingen op moestuingrond, bijdrage van Nutricia etc. Giften in de vorm van geld hebben we als stichting met ANBI-status nog niet ontvangen. 'Prima analyse, lijkt mij. Maar hoe zou een ander verdienmodel er uit kunnen zien?' reageert Bart als hij het stukje tekst heeft gelezen. Edward kijkt moeilijk en zegt 'Geen idee. Ik weet het even niet.' Bart ziet Edward worstelen met zijn vraag. 'Kom, genoeg nagedacht. We verdienen even een uitje.' Ze pakken hun spullen en stappen in de auto. Op naar de groothandel in sportmaterialen. 'Misschien moeten we eens langs wat mensen uit ons netwerk, die verstand hebben van nieuwe verdienmodellen. Gewoon hulp vragen,' oppert Edward tijdens de rit naar de groothandel. Bart staart naar de weg en mijmert 'Hulp vragen....tja, dat is niet echt ons ding. Wij zijn meer de hulpverleners. Maar goed, je hebt wel gelijk. Laten we het maar doen.'

Ze maken een lijstje met namen die ze willen benaderen voor hun hulptraject. De sportgroothandel doemt op, ze parkeren de auto en beide heren gaan los tussen de sportmaterialen. De opbrengst: twee karren vol sportkleding en materiaal. Kopje koffie erbij. Man, man, man wat een ontspanning.

De energie stroomt weer. Ze kunnen de wereld weer aan. Voldaan rekenen ze af en laden de boel in. Ja, dit hebben ze verdiend. Als ze weer in de auto zitten op de terugweg naar Rotterdam zegt Bart: 'Hey Ed, sportmaterialen, dat is wel business man. Tegen lage prijzen inkopen.' Bart zijn ogen glimmen. Hij ziet geld. 'Ja goed idee man. Weet je wat, we bouwen een BuurtLAB-webshop. Daarin verkopen we allemaal artikelen die we ook tijdens onze projecten gebruiken zoals sportmaterialen, proefjes, laarzen. Rechtstreeks vanuit de groothandel. Nemen we een flinke marge en maken we winst. En die winst komt dan ten goede aan de doelstelling van BuurtLAB,' filosofeert Edward.

En zo bouwen ze aan een nieuw verdienmodel. En eigenlijk allemaal weer door het toeval.

VERSCHIL

Het is een vroege maandagochtend. Edward zet zijn macbook aan en haalt de mail binnen. Zo, 73 ongelezen berichten. Werk aan de BuurtLABwinkel. Zijn telefoon gaat. Het is Bart. ‘Goedemorgen. Goed weekend gehad?’ vraagt Bart. ‘Ja prima hoor. Nog wat zitten puzzelen op ons jaarverslag.’ antwoordt Edward. ‘Heb je het al af? Toch wel een verhaal erbij geschreven zoals ieder jaar? Want die verhalen maken wel het verschil.’ reageert Bart.

Edward zucht. Het is inmiddels al een jaar geleden dat hij het laatste BuurtLABverhaal heeft geschreven. De reden?! Simpel, gebrek aan tijd. Bij BuurtLAB is het dagelijks schakelen tussen de uitvoering, beleid, fondswerving, impactmeting, administratie, sponsors zoeken, plannen schrijven, verantwoording afleggen, telefoon opnemen, mail beantwoorden, boeken lezen, social media bijwerken, website

updaten, koffie drinken met derden, brainstormen, facturen betalen en bonnetjes inboeken. En tussendoor zijn Bart en Edward druk bezig de mensen, die actief zijn bij / voor / namens BuurtLAB, te steunen hun droom voor de stad te verwezenlijken. Hen stimuleren te ondernemen, ruimte te pakken, kansen te zien en grijpen, fouten durven maken, vallen, weer op te staan en netwerken aan elkaar te knopen. Het begint met een idee en gaandeweg maken ze samen een uitvoerbaar plan, waar mensen zelf de regie hebben. Betrokken mensen krijg je als je mensen echt betrokkenheid geeft. Dat maakt het verschil. Mensen zitten niet bij Bart en Edward aan tafel, nee, Bart en Edward zitten bij hen aan tafel. Edward zucht nogmaals en is stil.

‘Ik begrijp dat je even op verhaal moet komen Ed. Als je nou komend weekend gewoon een ochtend blokt in je agenda, dan komt het wel goed met dat verhaal. Creativiteit moet je inplannen!’ lacht Bart. Edward houdt wijselijk zijn mond. ‘O ja, ik heb met Marleen de financiële cijfers van 2015 in kaart. We sluiten af met een klein negatief verschil.’ zegt Bart nog op de valreep van het gesprek en hangt op.

Edward kijkt voor zich uit en probeert ook dit verlies nog te nemen. Een heel jaar gebuffeld en dan aan het eind van de rit onder de streep ook nog een negatief resultaat. Hij heeft er geen woorden voor en dat gebeurt hem niet vaak. Tijd voor koffie en bezinning. Hij pakt zijn macbook en maakt een start met het wegwerken van zijn mails. Pling. Daar valt een mail van Marleen in de mailbox met de jaarcijfers van 2015. Edward raapt al zijn moed bij elkaar en bestudeert de cijfers op zoek naar antwoorden. De kosten voor de huur? Nee, die geven dat verschil niet. Communicatie dan? Nee, ook niet. Administratie? Publiciteit? Vervoer? Nee, nee, nee. Personeel? Ja, dat is de grootste kostenpost bij BuurtLAB. Wat een inzicht.

Edward belt Bart. ‘Hey, ik heb even die cijfers bekeken en het zit hem vooral in de personeelskosten man! Dus ik denk dat jij wat minder moet gaan verdienen. Dan draaien we zo weer zwarte cijfers.’ zegt Edward opgewekt. Nu zucht Bart, is stil en houdt wijselijk zijn mond. Hij werkt wekelijks meer uren dan hij in zijn contract heeft staan en dan nu ook nog salaris inleveren?! ‘Ed, weet je wat het probleem is? BuurtLAB krijgt voor de uitvoering van al die concepten het geld vaak wel bij elkaar. Maar daar zit veelal geen geld bij om ons te kunnen betalen. Het lijkt soms wel dat mensen denken dat BuurtLAB

kan bestaan zonder ons. Terwijl wij juist het verschil maken. Zonder Bart en Edward geen BuurtLAB. En zo moeten wij ieder jaar weer extra projecten doen om ons salaris te verdienen.’ legt Bart rustig uit.

Edward luistert en denkt na. Bart heeft een punt. ‘Ja Bart, duidelijk verhaal. Maar waar vinden we die structurele financiering voor de mensen die dagelijks het verschil maken? Hoeft ook niet meteen alles te dekken. Gewoon net niet genoeg. Daar blijven wij lekker ondernemend van.’ vraagt Edward. ‘Nou, als jij nou nog een middag blokt dit weekend en hier een goed concept voor schrijft, komt het vast goed man!’ antwoordt Bart en haalt opgelucht adem. Gelukkig, geen salarisverlaging.

VERDUNDE ERNST

Sinds de aanschaf van de BuurtLABbus bespreken Bart en Edward regelmatig diepere zaken. Al rijdende in hun bus, starend over het zwarte asfalt en slingerend door weilanden komen ze tot rust. Het lukt dan om de waan van de dag en al dat doen te laten voor wat het is. Bart rijdt en Edward zit er knikkebollend naast.

Ze zijn op weg vanuit Ommen naar Rotterdam. In Ommen hebben ze eerder op de dag locaties kinderopvang en peuterspeelzalen voorzien van Smakelijke Moestuinen. Houten

moestuinen, zakken grond en materialen sjuuwen. ‘Hey Ed, je valt toch niet in slaap he?!’ zegt Bart. ‘Nee, ik ben er nog. Zit wat te denken aan wat nu de kern is van BuurtLAB en wat ons bindt.’ antwoordt Edward. ‘Zo, dat is een ernstige vraag man na een dag sjuuwen. Je schakelt snel.’ reageert Bart met een geeuw. ‘Ach, we doen niets anders Bart dan snel schakelen bij BuurtLAB. Het ene moment sjuuw je moestuinbakken, het volgende moment zit je in gesprek met de wethouder om daarna de administratie te doen.’ zegt Edward. Bart schakelt terug en stopt bij een pomp: ‘Zo, even een bakkie hoor.’ Met koffie in de hand vervolgen ze hun reis en brainstormen ze wat over de kern van BuurtLAB. Ze komen er niet uit. ‘Zullen we voordat we naar huis gaan nog even langs wat locaties van FC Zylyn en Ravottuh rijden om te kijken hoe de activiteiten daar lopen?’ vraagt Bart. Edward knikt instemmend met een geeuw.

Als eerste stoppen ze in Hooglyet bij Lemuel. ‘Ha Lem! Hoe is het hier?’ vraagt Bart. ‘Sorry man, maar ik ben even in een ernstig gesprek met deze meneer naast me.’ antwoordt Lemuel. Bart en Edward staan er bij en kijken er naar. Tijdens de sportactiviteit bespreekt Lemuel serieuze zaken met de kids. Hij heeft geen tijd voor praatjes van Bart en Edward. Zijn werk gaat altijd voor. ‘Kom Bart, we gaan even naar Stefan. Die is verderop aan het ravottuh.’ zegt Edward.

‘Ha Stefan! Hoe is het hier?’ vraagt Bart. ‘Sorry man, maar ik ben even in een ernstig gesprek met deze moeder naast me.’ antwoordt Stefan. Bart en Edward staan er bij en kijken er naar. Tijdens de natuuractiviteit bespreekt Stefan serieuze zaken met de kids en hun ouders. Hij heeft geen tijd voor praatjes van Bart en Edward. Zijn werk gaat altijd voor. ‘Kom Bart, we gaan even naar Annemieke. Die is in Crooswijk aan het ravottuh.’ zegt Edward.

‘Ha Annemieke! Hoe is het hier?’ vraagt Bart. ‘Sorry Bart, maar ik ben even in een ernstig gesprek met deze kinderen. Ik maak me zorgen over aantal van hen.’ antwoordt Annemieke. Bart en Edward staan er bij en kijken er naar. Tijdens de natuuractiviteit bespreekt Annemieke serieuze zaken met de kids. Zij heeft geen tijd voor praatjes van Bart en Edward. Haar werk gaat altijd voor. ‘Kom Bart, we gaan even naar Alpha. Die is verderop aan het sporten.’ zegt Edward.

Maar ook bij Alpha hetzelfde verhaal. En ook bij Lieke. Dan maar weer verder rijden in hun BuurtLABbus naar huis. ‘Pfff, mooi zeg. Niemand heeft tijd voor ons Bart. Allemaal te druk. En waarmee? Ze doen wat activiteiten en bespreken tussendoor wat ernstige zaken.’ mompelt Edward enigszins verontwaardigd. Bart is stil, rijdt en schakelt. ‘Maar Ed, is

dat niet juist de kern van BuurtLAB?’ roept Bart plots. Maar Edward hoort hem niet. Hij heeft zijn ogen dicht. ‘Hey, Ed.....’ probeert Bart nogmaals.

Edward wordt wakker. ‘Ik zie alle mensen van BuurtLAB tijdens activiteiten ernstige zaken bespreken met kinderen, tieners, ouders, buurtbewoners. En het lijkt alsof dat veel makkelijker gaat dan in een officieel gesprek, vergadering of oeverleg.

Gewoon een fikkie stoken, popcorn bakken en dan over diepere zaken praten. Dat is de kern.’ legt Bart enthousiast uit.

Edward knikt instemmend. ‘Als jij vanavond nou nog tijd hebt, schrijf daar eens een verhaaltje over.’ roept Bart Edward na bij het uitstappen.

Die avond googlet Edward tot in de late uurtjes en dan leest hij in een stukje de term verdunde ernst. De spijker op zijn kop. Verdunde ernst. Beter hadden zij het zelf niet kunnen verzinnen.

AFVALLEN

Het is inmiddels 2016. BuurtLAB is inmiddels 9 jaar oud en de jaren van buffelen beginnen hun tol te eisen bij Edward en Bart. Edward is 9 kilo zwaarder geworden en Bart zijn haardos is aanzienlijk dunner en grijzer geworden. Jaarlijks drinken ze een kopje koffie met Bas van Oranje Fonds. Het is inmiddels een traditie sinds hun deelname aan het fameuze Oranje Fonds Groeiprogramma. Stand van zaken doornemen, filosoferen, flauwe grappen maken en vooruit kijken.

‘Nou Ed, je groeit nog steeds! Weet je wel zeker dat je een taartje neemt?’ opent Bas het gesprek en Bart lacht. Edward houdt zijn mond en kiest een taartje uit.

Binnenkort start hij met een afvalprogramma. Hij heeft als goal om in het komende jaar, wanneer BuurtLAB 10 jaar bestaat, 10 kilo af te vallen. Die kilo’s raakt hij wel kwijt, maar Bart krijgt nooit zijn wilde haren meer terug. Wie het laatst lacht....

‘En waar zijn jullie zoal mee bezig?’ informeert Bas. Bart vertelt over de concepten, projecten, ideeën en de verdunde

ernst. Bas luistert aandachtig en stelt scherpe vragen. ‘En wat levert die verdunde ernst op?’ vraagt Bas. ‘In een bepaalde buurt deden wij wekelijks activiteiten. Na verloop van tijd kwamen we tot de ontdekking dat armoede een grote rol speelt in het leven van veel kinderen en hun ouders. Geen geld voor een goed ontbijt. Geen geld voor kinderkleding. We maakten ons zorgen over de effecten van armoede op het leven van kinderen. Zorgen over het feit dat deze kinderen dreigen af te vallen.’ vertelt Edward met een brok in zijn keel. Bart pinkt een traantje weg. Bas ziet het en haalt nog een kopje koffie voor de mannen voordat ze in de vallei des doods terecht komen: een fase waarin de emoties zo hoog oplopen dat ze er niet meer uit komen en dat BuurtLAB afvalt.

‘En wat doet BuurtLAB met die kennis?’ vraagt Bas. ‘Wat wij altijd doen: we maken een briljant plan.’ antwoordt Bart. Bas is nieuwsgierig en vraagt de heren dit toe te lichten.

‘Nou, wij vragen gewoon aan mensen die dagelijks te maken hebben met de effecten van armoede om goede ideeën. Zo schuiven wij aan tafel bij bewoners in plaats van dat bewoners bij ons schuiven. De ideeën werken we samen uit, stoppen geld in een pot,

beslissen samen waar in geïnvesteerd wordt en zetten de schouders eronder.

Inmiddels hebben we het plan geschreven voor aanvraag bij een fonds. We hopen dat we een kans maken op financiering.’ legt Bart uit. ‘Zo’n vaag plan zou bij het Oranje Fonds afvallen. Geen enkele kans.’ reageert Bas en vertelt dat ook het Oranje Fonds werkt aan een programma rond armoede. Ach, denkt Edward, een briljant idee is een idee dat niemand ziet zitten. Hij is overtuigt van het verhaal en dient na het gesprek met Bas het plan in bij het KansFonds. Kansen zien en pakken.

Weken later gaan Edward en Bart op gesprek bij het KansFonds en verdedigen hun plan met verve. En ja, ze krijgen steun en financiering voor hun plan. Nu kunnen ze armoede in de buurt gaan aanpakken. Bij bewoners aan tafel

en zo groeien de eerste, concrete plannen: de Bakwerkplaats en Hoog Koeture. In de Bakwerkplaats wordt voor een goed ontbijt gezorgd. En bij Hoog Koeture krijgen kinderen de beste tweedehands kinderkleding.

‘Nou, Bart. Het gaat boven verwachting. Een gemeentelijke dienst van 130 man/vrouw zamelt al kinderkleding in en volgende week dineren we met een Lions-club. Ook een woningcorporatie gaat meedoen.’ zegt Edward. ‘Gaaf man! Dat vertellen we de volgende keer aan Bas. Wie het laatst lacht..... O ja, ben jij nou al begonnen met dat afvallen?’ antwoordt Bart. Ja hij wrijft het er nog even in. Een vos verliest wel zijn haren, maar nooit zijn streken.